

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyně JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové a ve věci

žalobce

CITO Praha s.r.o., IČO 61852155
se sídlem Hornoměřcholupská 8/130, Praha 10
zastoupen JUDr. Pavlem Kačírkem, advokátem
se sídlem Zenklova 66/203, Praha 8

proti
žalovanému

Finanční úřad pro hl. m. Prahu
se sídlem Štěpánská 28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2018, č. j. 654431/18/2000-11452-108720,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

I. Základ sporu

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozhodnutí, jímž žalovaný dle § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“) zamítl jeho námitky uplatněné proti exekučnímu příkazu na přikázání pohledávky z účtu, vydaném Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“) dne 26. 6. 2018 pod č. j. 5562462/18/2010-80541-110999 (dále jen „exekuční příkaz“). Exekuční příkaz byl vydán správcem daně k vymožení daňového nedoplatku žalobce ve výši 22 063 Kč. Exekučním titulem k jeho vydání byl dle § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní ke dni 26. 6. 2018.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

2. Žalobce v žalobě zásadně nesouhlasil s postupem správce daně, který jeho dluh ve výši 22 063 Kč vymáhal exekučním příkazem. Podle žalobce měl správce daně postupovat dle § 153 odst. 3 daňového řádu a jednak jej vyrozumět o výši nedoplatku, a rovněž tak mu měl umožnit dobrovolnou úhradu dluhu. V této souvislosti upozornil na zřejmou nelogičnost postupu správce daně zejména za situace, kdy mu bylo den před vydáním exekučního příkazu oznámeno vrácení částky 56 673,41 Kč dle § 185 odst. daňového řádu. A dále mu bylo tři dny po doručení žalobou napadeného rozhodnutí správcem daně doručeno Vyrozumění o převedení přeplatku, jímž mu byl vrácen přeplatek ve výši 24 090,77 Kč dle § 154 odst. 2 daňového řádu.
3. Žalobce proto v bezodkladném vydání exekučního příkazu správcem daně spatřoval nepřiměřeně formalistický a nesrozumitelný procesní postup.
4. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil jak exekuční příkaz, tak rozhodnutí žalovaného.
5. Žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 9. 2018 odmítl žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že žalobcem v žalobě zmíněný přeplatek, o němž byl informován Vyrozuměním po vydání exekučního příkazu, byl vykázán ke dni 14. 8. 2018 a dle § 154 daňového řádu byl pak částečně převeden na nedoplatky a zbývající část 24 090,77 Kč byla žalobci vrácena. Přeplatek vznikl v důsledku vyměření nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty za období červen 2018, tj. až za dobu po vydání exekučního příkazu.
6. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu odmítl.
7. Žalobce v replice ze dne 17. 10. 2018 odkázal na žalobní námitky a zdůraznil, že žalovaný ve svém vyjádření nereagoval na všechny žalobní námitky.
8. Žalovaný ve vyjádření ze dne 12. 11. 2018 k žalobcově výtce týkající se absence vypořádání všech žalobních námitek doplnil, že správce daně není povinen ve všech případech postupovat dle § 153 odst. 3 daňového řádu. Uvedl, že správce daně zásadně vyrozumívá daňový subjekt o existenci nedoplatku s poučením o následcích jeho neuhrazení, a to v případech, kdy je tento kontaktní; nejedná se o nadbytečný úkon; nehrozí, že by došlo ke zmaření řádné správy daní atp.
9. Žalovaný konstatoval, že správce daně za období od 4. 4. 2018 do 25. 6. 2018 vydal vůči žalobci 10 exekučních příkazů na přikázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

služeb a 10 exekučních příkazů na příkázání jiné peněžní pohledávky. Dále akcentoval, že exekučním titulem pro nařízení daňové exekuce v nyní posuzované věci byl vykonatelný výkaz nedoplatků ze dne 26. 6. 2018, přičemž se jednalo o jednu položku, a to o platební výměr na daň z přidané hodnoty. Tímto platebním výměrem bylo vyměřeno daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2018, žalobce v něm sice vykázal daňovou povinnost ve výši 68 556 Kč, ale v plné výši ji neuhradil. Žalobce tak musel vědět o existenci daňového nedoplatku na svém daňovém účtu u žalovaného. Současně vzal žalovaný v potaz, že se nejednalo o první případ, kdy byla na žalobce nařízena daňová exekuce. S poukazem na odbornou literaturu žalovaný uzavřel, že je na daňovém dlužníkovi, aby řádně a včas hradil své daňové povinnosti. Tuto povinnost rozhodně nelze přenášet na správce daně. Na druhé straně správce daně je povinen postupovat vstřícně vůči daňovým subjektům, nelze však po něm vyžadovat postup dle § 153 odst. 3 daňového řádu ve všech případech. Správce daně tak není povinen postupovat podle § 153 odst. 3 daňového řádu v případě tzv. notorických dlužníků či vůči daňovým subjektům, jimž muselo být známo nesplnění svých platebních povinností vůči správce daně. V tomto případě byl žalovaný přesvědčen, že správce daně postupoval v mezích zákona, jelikož zachování preventivních účinků ve smyslu § 153 odst. 3 daňového řádu by zcela postrádalo význam.

10. Ve vyjádření žalovaný navrhl soudu žalobu odmítnout *in eventum* zamítnout.

III.

Obsah správního spisu

11. Dne 26. 6. 2018 vydal správce daně dle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a § 190 odst. 1 daňového řádu exekuční příkaz na příkázání pohledávky z účtu, jímž byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu za účelem vymožení nedoplatku v celkové výši 22 063 Kč. Exekuční příkaz byl odůvodněn tím, že žalobce nezaplatil ke dni 26. 6. 2018 podle vykonatelného výkazu nedoplatků (pod položkou 0001) splatnou částku daně z přidané hodnoty ve výši 21 101 Kč, nedoplatky úroků z prodlení ve výši 462 Kč a exekuční náklady ve výši 500 Kč.
12. Žalobce podáním ze dne 27. 6. 2018 uplatnil proti exekučnímu příkazu námitky podle § 159 daňového řádu. V podání nesouhlasil s jeho vydáním a poukázal na to, že dva dny před obdržením tohoto příkazu mu bylo správcem daně sděleno, ohledně exekučních příkazů ze dne 4. 4. 2018 a 11. 5. 2018, které byly vydány na základě zajišťovacích příkazů ze dne 4. 4. 2018, že rozdíl mezi částkou vyplývající z těchto zajišťovacích příkazů a obdrženou částkou na exekučním účtu správce daně činil 56 673,44 Kč. Přičemž tento rozdíl se správce daně zavázal poukázat na účet žalobce. Žalobce byl proto přesvědčen, že správce daně měl postupovat v režimu § 154 daňového řádu a výše uvedený přeplatek započíst na dluh vymáhaný exekučním příkazem. Nesouhlasil ani s vymáháním příslušenství daně, jelikož správce daně měl žalobce nejprve řádně vyrozumět o nedoplatku ve smyslu § 153 daňového řádu, dát mu možnost dluh dobrovolně uhradit a nikoli hned přistoupit k vymáhání dluhu exekučním příkazem. Žalobce tedy ve vydání exekučního příkazu spatřoval porušení zásady přiměřenosti a zdrženlivosti správy daní; taktéž porušení zásady poučovací, vstřícnosti a slušnosti.
13. O námitkách žalobce rozhodl žalovaný dne 13. 8. 2018 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že je zamítl. Nejprve popsal průběh daňového řízení. K uplatněným námitkám žalobce

uvedl, že exekuční příkaz byl vydán na základě výkazu nedoplatků žalobce, jenž byl sestaven z údajů evidence daní ze dne 26. 6. 2018. Předmětem tohoto výkazu nedoplatků byl platební výměr na daň z přidané hodnoty za období březen 2018, v němž žalobce přiznal daňovou povinnost ve výši 68 556 Kč, ale ke dni splatnosti ji v plné výši neuhradil. Exekučním příkazem byla vymáhána jak částka žalobcem neuhrazené daňové povinnosti, tak úrok z prodlení z dlužné částky a exekuční náklady. Ohledně žalobcem vytýkaného přeplatku ve výši 56. 673,41 Kč, zdůraznil, že vznikl přeplacením dříve nařízené exekuce, a proto správce daně postupem dle § 185 odst. 2 daňového řádu vrátil tento přeplatek žalobci. Oproti tomu exekučním titulem předmětného exekučního příkazu byl výkaz nedoplatků žalobce, konkrétně se jednalo o neuhrazení platebního výměru na daň z přidané hodnoty, jímž bylo vyměřeno daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za období březen 2018. Toto daňové přiznání bylo správci daně doručeno z datové schránky žalobce dne 23. 4. 2018. Žalovaný pak dovodil, že žalobce si sám na základě svého daňového přiznání musel být vědom toho, že neuhradil celou jím vypočtenou částku daňové povinnosti. Žalovaný závěrem konstatoval, že byly splněny zákonné požadavky k vydání exekučního příkazu, neboť zde existoval exekuční titul, tento byl vykonatelný, daňový nedoplatek žalobce rovněž existoval a správce daně byl příslušným orgánem k jeho vydání. Zároveň žalovaný odmítl, že by v řízení byly porušeny zásady správy daní, když daňový nedoplatek byl zjištěn správně a žalobce jej neuhradil dobrovolně. Podmínky pro jeho vymožení formou daňové exekuce tak měl žalovaný za splněné.

IV. Posouzení žaloby

14. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
15. Žaloba není důvodná.
16. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
17. Podle § 153 odst. 3 daňového řádu *„[s]právce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením.“*
18. Podle § 159 odst. 1 daňového řádu *„[p]roti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla.“*
19. Podle § 159 odst. 3 daňového řádu *„[s]právce daně námitku posoudí a rozhodne o ní. Vyhoví-li námitce v plném rozsahu, napadený úkon zruší, a vyhoví-li námitce částečně, napadený úkon změní nebo zjedná nápravu jiným způsobem. Neuzná-li správce daně oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, námitku rozhodnutím zamítne. Rozhodnutí, kterým je námitce v plném rozsahu vyhověno, se neodůvodňuje.“*
20. Podle § 159 odst. 4 daňového řádu *„[v] řízení o námitce se použije obdobně § 111 odst. 5 a § 112. Proti rozhodnutí o námitce nelze uplatnit opravné prostředky.“*
21. Městský soud v Praze předesílá, že v rámci zkoumání podmínek řízení posuzoval, zda lze napadené rozhodnutí považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ř. s., a to se zřetelem k tomu, že jím byla zamítnuta námitka podaná proti exekučnímu příkazu podle § 178 odst. 1, 5 písm. b) a § 190 odst. 1 daňového řádu. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53, publ. pod č. 3873/2019 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitka podaná podle § 159 daňového řádu není řádným opravným prostředkem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s., který by bylo nutno před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat; a dále že rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu. V odůvodnění Nejvyšší správní soud pak mimo jiné konstatoval, že *„[n]ámitka je „nárokový“ prostředek nápravy úkonu správce daně při placení daní. Je jím v tom smyslu, že ten, kdo je oprávněn ji podat (ten, kdo tvrdí, že takovýmto úkonem správce daně byl zkrácen na svých právech), má subjektivní veřejné právo na to, aby námitka byla k tomu příslušným orgánem řádně vypořádána. Znamená to, že má subjektivní veřejné právo na to, aby jí bylo zcela vyhověno a jí napadený úkon byl zrušen, jde-li o námitku zcela důvodnou, resp. jí bylo zčásti vyhověno a náprava zjednána způsobem adekvátním důvodům a rozsahu částečného vyhovění, jde-li vskutku podle objektivního práva o námitku zčásti důvodnou. Stejně tak má ten, kdo námitku podal, „nárok“ na to, aby byla zamítnuta, nejsou-li důvody námitky ani zčásti oprávněné. Je logické, že proti zcela vyhovujícímu rozhodnutí o námitce nebude ten, kdo ji podal, brojit a podávat proti tomuto rozhodnutí správní žalobu. Z povahy věci mu totiž „více“ vyhovět nelze. To ostatně reflektuje i právní úprava v poslední větě § 159 odst. 3 daňového řádu, stanoví-li, že v takovém případě se rozhodnutí o námitce neodůvodňuje. Při nevyhovění či toliko částečném vyhovění námitce však může být rozhodnutí správce daně o námitce jednak objektivně nezákonné (to může být jistě i rozhodnutí o plném vyhovění námitce), ale – a to je podstatné – tato nezákonnost může znamenat (a typicky bude znamenat) zkrácení toho, kdo námitku podal, na jeho subjektivním veřejném právu na to, aby o námitce bylo rozhodnuto zákonně. Právě proto jde u částečného či plného nevyhovění námitce, a tedy u částečného či plně zamítavého rozhodnutí o ní, o takové rozhodnutí, které svou podstatnou bude „rozhodnutím“ podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Proto tedy proti němu musí být zásadně přípustná žaloba ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu.“*

22. Nejvyšší správní soud tak ve shora citovaném rozhodnutí potvrdil závěr, že u částečně či plně zamítavého rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu jde o rozhodnutí, které svou podstatou bude rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proto soud žalobu usnesením neodmítl, jak navrhoval žalovaný, nýbrž přistoupil k soudnímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.
23. V dané věci žalobce v žalobě zásadně nesouhlasil s tím, že správce daně před vydáním exekučního příkazu nepostupoval dle § 153 odst. 3 daňového řádu a nevyrozuměl jej o existenci daňového dluhu a nedal mu možnost dluh dobrovolně uhradit.
24. V této souvislosti soud odkazuje na ustálený výkladem dotčeného ustanovení Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 7 Afs 37/2018 - 51, v němž uvedl, že *„§ 153 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, neukládá správci daně (na rozdíl od právní úpravy obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) povinnost vyrozumět vždy daňový subjekt před zahájením exekuce o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením.“* Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že *„zákonodárce při formulaci normy neuložil explicitní povinnost správce daně vydávat vyrozumění, nýbrž použil právní konstrukci, že správce daně může předmětné vyrozumění učinit (i žalobce v tomto*

smyslu uvádí, že nezpochybňuje fakultativnost vyrozumění dle § 153 odst. 3 daňového řádu.). Je tedy zřejmé, že zákonodárce svěřil správci daně ve vztahu k § 153 odst. 3 daňového řádu diskreční oprávnění, tj. je oprávnění učinit správní uvážení o tom, zda je namístě vyrozumění učinit, či nikoliv. [...] Diskreční pravomoc, neboli správní uvážení, je oprávnění správních orgánů určitou věc samostatně posoudit a rozhodnout o ní. V rámci tohoto uvážení mají správní orgány relativně volný prostor. Nejsou v takových případech vázány zákonem k jediné možné alternativě. Je to důsledek toho, že právní norma kvůli určité právní skutečnosti nestanoví jen jeden konkrétní následek. V textech právních předpisů bývá tato pravomoc označena např. slovem „smí“, „může“, případně je správnímu orgánu nabídnuto několik příkladných možností k rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015 - 32).“ Nejvyšší správní soud uzavřel, že „právo orgánů finanční správy učinit správní uvážení ohledně aplikace § 153 odst. 3 daňového řádu je poměrně široké, neboť toto ustanovení nejenže výslovně operuje s pojmem „může“, ale nadto je i konstruováno s pomocí obsahově neurčitých pojmů (vhodným způsobem) a konečně neobsahuje žádné podmínky své aplikace (hypotézu).[...] Limitem pro správní uvážení týkající se § 153 odst. 3 daňového řádu by přitom měla být účelnost vyrozumění o nedoplatku (jak ostatně na příkladu spolupracujícího daňového subjektu a bagatelního nedoplatku dovozuje i stěžovatel).“ (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 77, ze dne 27. 11. 2019, č. j. 2 Afs 9/2019). Soud tak bude i v této skutkové obdobné věci vycházet z výše uvedeného ustáleného právního výkladu § 153 odst. 3 daňového řádu a aplikovat jej.

25. Soud předně zdůrazňuje, že žabou uplatněná výtka nesprávného postupu správce daně, který před vydáním exekučního příkazu žalobce nevyrozuměl o existenci dluhu a nedal mu možnost jej dobrovolně uhradit dle § 153 odst. 3 daňového řádu, byla v námitkách žalobce proti exekučnímu příkazu formulována mnohem úžeji. V námitkách totiž žalobce tento rozpor postupu správce daně s § 153 odst. 3 daňového řádu uplatnil toliko ve vztahu k vymáhánému příslušenství daně a nikoli k celému exekučním příkazem vymáhanému dluhu.
26. Nicméně soud z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zjistil, že byť v textu žalovaný konkrétně nezmínil zákonné ustanovení § 153 odst. 3 daňového řádu, přesto z jeho obsahu srozumitelně vyplývá, jaký úsudek si žalovaný o něm učinil. Z odůvodnění je totiž zřejmé, že žalovaný shledal postup správce daně při vydávání exekučního příkazu zcela správným a souladným se zákonem, jelikož exekuční titul, na jehož základě byl vydán, byl vykonatelný, správcem daně vyčíslený daňový nedoplatek žalobce existoval a správce daně byl příslušným orgánem k jeho vydání. Zároveň žalovaný odmítl, že by v řízení byly porušeny základní zásady správy daní, když daňový nedoplatek byl zjištěn správně a žalobce jej neuhradil dobrovolně. Taktéž vysvětlil, že žalobce předem nevyrozuměl o existenci daňového nedoplatku, neboť o něm musel žalobce dobře vědět, když podal daňové přiznání a neuhradil plnou výši jím vypočtené daňové povinnosti. Dále žalovaný doplnil, že výkaz nedoplatků je jako celek exekučním titulem, jenž se daňovému subjektu zásadně nezasílá. Daňový subjekt však má možnost se s ním seznámit formou nahlížení do spisu, příp. může písemně požádat o jeho zaslání. Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že správce daně neshledal účelným žalobci zasílat vyrozumění o existenci daňového nedoplatku. Žalovaný dokonce posoudil postup správce daně nad rámec žalobcem uplatněné námitky, a byť v něm není uvedeno konkrétní paragrafové znění sporovaného zákonného ustanovení, má soud toto posouzení žalovaného za řádné a naprosto dostačující. Soud navíc uvádí, že za situace, kdy si žalobce daňový nedoplatek sám vypočítal a neuhradil jej v plné výši, pak pro něj rozhodně nemohlo být vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

exekučního příkazu na úhradu zbylé částky, zvýšené o zákonné příslušenství jakkoliv překvapivé. Soud tedy postup správce daně v daném řízení hodnotí jako nevybočující z mezí správního uvážení a neshledal v něm žádnou libovůli, jelikož správce daně nebyl povinen v řízení postupovat dle § 153 odst. 3 daňového řádu a skutečnost, že tak neučil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, přesvědčivě zdůvodnil.

27. Taktéž se žalovaný řádně vypořádal s žalobní námitkou týkající se nezapočtení žalobcova přeplatku na dani na částku vymáhanou exekučním příkazem, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí upozornil na to, že předmětný přeplatek na dani žalobci vznikl z již dříve nařízené exekuce než byl nedoplatek vymáhaný exekučním příkazem, a proto musel postupovat dle § 185 daňového řádu, kde je řečeno, že *[p]řevyšují-li peněžní prostředky získané daňovou exekucí částku vymáhaných nedoplatků, vznikne dlužníkovi vratitelný přeplatek, který správce daně vrátí i bez žádosti do 15 dnů*, a proto žalobci tento přeplatek vrátil.
28. Žalobce na podporu svého tvrzení o nesprávnosti bezodkladného vydání exekučního příkazu správcem daně v žalobě poukázal na to, že mu bylo tři dny po doručení žalobou napadeného rozhodnutí správcem daně doručeno Vyrozumění o převedení přeplatku, jímž mu byl vrácen přeplatek ve výši 24 090,77 Kč dle § 154 odst. 2 daňového řádu. Soud ohledně této námítky zejména zdůrazňuje, že nebyla součástí písemně podaných námitek žalobce proti exekučnímu příkazu (a logicky z časových důvodů ani být nemohla), tudíž žalovaný na ni v žalobou napadeném rozhodnutí nemohl reagovat. Navíc jak soud již výše v bodě 14. tohoto rozsudku uvedl, při rozhodování o žalobě je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 s. ř. s. Pokud tedy žalobce uplatnil námitku týkající se skutkového stavu, který nastal až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pak se soud nebude touto námitkou pro nadbytečnost zabývat, neboť na meritorní rozhodnutí ve věci nemůže mít žádný vliv.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.